

ENTRE TOTS

cartalector@elperiodico.com
entretots.elperiodico.cat
EEntre tots

Consell de Cent,
425-427,
Barcelona 08009.

Fax
93 484 65 62

Edicions Primera Plana SA, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopilacions de premsa (press-clipping), sense comptar amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32.1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intelectual.

CATALUNYA RÀDIO

Una ràdio pública

Ignasi Abad i 292 firmes més
Barcelona

Diu que els treballadors de Catalunya Ràdio som uns privilegiats. I és veritat: ho som. Ho som perquè fem una feina que ens agrada i perquè la fem des de l'emissora pública del país. Però els que ho diuen es refereixen a una altra cosa. Els nostres privilegis, afirmen, són cobrar sous estratosfèrics, tenir més vacances que ningú, venir a escalfar la cadira... Argumenten que per culpa nostra l'empresa és insostenible. Mentrestant, hem d'aguantar que el director de TV-3 cobri més que el president de la Generalitat, que el director de Catalunya Ràdio cobri tant com un conseller i que es continuïn creant despatsxos per a gent que no se sap quina feina fa però que manté el sou de sempre. Som plenament conscients de les conseqüències de la crisi. És la nostra feina saber-ho i parlar-ne. Però una altra cosa ben diferent és utilitzar la crisi com a excusa per empobrir-nos a tots, com a treballadors i com a ràdio de servei públic. Ja hem perdut un 30% de capacitat adquisitiva i 260 companys de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han estat acomiadats. ¿No n'hi ha prou? ¿En quin caaix han amagat les nostres alternatives per reduir el dèficit? ¿Per què no s'eliminen plusos per tasques que ja no existeixen, i els càrrecs duplicats i creats a mida per a antics directius? ¿Per què ningú es fa responsable de 30 anys de mala gestió? ¿Per què cap partit polític ha fet res? A la ràdio som 400 treballadors, sí. Repartits per tot Catalunya i el món. Omplim l'antena de quatre emissores: Catalunya Ràdio, Catalunya Informació, Catalunya Música i ICat.cat, 24 hores al dia, els 365 dies de l'any. I aquests privilegiats continuarem lluitant per defensar una ràdio pública que estimem i que considerem més necessària que mai.

PRECARIETAT

Viure al carrer

Carmen Huelvos
Alella

Sóc conscient que avui dia, desgraciadament, hi ha moltes persones que viuen al carrer. Però una cosa és saber-ho i una altra tenir com jo tinc una senyora gran dormint a la plaça de Pere Corominas de Barcelona, just al davant d'on treballo. Aquesta senyora viu en uns bancs que hi ha al centre de la plaça. I també hi dorm. Són uns bancs d'un sol seient, on ni tan sols pot recolzar-se. He parlat amb ella i m'he assabentat que pateix diabetis i càncer de còlon, i se li està gangrenant una cama. ¿Per

CARA A CARA

LA MORT DE 15 PERSONES A CEUTA a l'intentar entrar a Espanya ha tornat a situar en primer pla el drama de la immigració clandestina.

El deute moral amb l'Àfrica

Fa 12 anys que estic en contacte permanent amb el Camerun i la seva realitat. La mort de 15 subsaharians a Ceuta m'ha produït vergonya i una gran indignació. Em pregunto qui es fa a la idea del que pot suposar un viatge des del Camerun, quants treballadors i quant patiment. Estic decebut pel tracte que el Govern espanyol dona als immigrants, i fart del cinisme europeu envers l'Àfrica subsahariana. Fem un cop d'ull al mapa polític de l'Àfrica: algunes fronteres són línies rectes perfectes, traçades sense cap respecte per la naturalesa ni per les ètnies; són fruit del repartiment del territori entre països europeus per a l'exploració dels seus recursos. L'informe de l'ONU sobre desenvolupament humà del 2013 recull dades de 132 països; per sota de 100, tots menys tres són de l'Àfrica subsahariana.

Explorem els seus recursos i els seguim colonitzant mitjançant la televisió

Aquesta Àfrica que Europa es va repartir. En vista del resultat, no sembla que puguem sentir-nos en orgullosos. Els vam fer canviar els seus cultius de subsistència pels que Europa volia: cacau, cafè..., controlats per empreses europees a canvi de sous miserables. El sou mitjà al Camerun és del voltant dels 76 euros al mes; al Senegal, 60, i al Txad, 52. L'esperança de vida al Camerun és de 54 anys per als homes i 55 per a les dones; al Senegal, 63 i 64, i al Txad, 50 i 51. A Espanya és de 79 i 85. Amb aquest panorama i després de reta-

llar l'ajuda al desenvolupament apel·lant a la crisi, als subsaharians que pretenen entrar els rebem amb pilotes de goma, i no fem res perquè les empreses europees establertes allà els ofereixen unes condicions mínimes. Mentre no recoguem el seu deute moral i no emprenguem programes globals per al desenvolupament de l'Àfrica, molts africans seguiran intentant arribar a Europa, des d'on a més a més els seguim colonitzant mitjançant la televisió, transmetent-los la imatge que l'oportunitat està al primer món, i els facilitem la creença que per morir en vida, val més jugar-se-la.

Miquel Fernández

President de l'Associació Selva Camerun. Begur

EFE / REDUAN DRIS REGRAGUI

La soledat dels guàrdies civils

Llegint la premsa, veient les notícies a la televisió i fins i tot escoltant la ràdio, en aquests dies es repeteix una vegada i una altra la mateixa notícia: «La intervenció per part de la Guàrdia Civil contra els immigrants que van mirar de passar la frontera a Ceuta». No pretenc justificar ni jutjar els mètodes utilitzats per la Guàrdia Civil per repel·lir l'entrada massiva d'immigrants al nostre país, això ja ho ha fet molta gent, entre la qual hi ha els nostres estimats polítics. Suposo que deu ser molt fàcil jutjar i criticar asseguts a les taules dels seus despatsxos o als seus seients al Parlament. Però a vegades ens oblidem

Que els polítics deixin els seus despatsxos i es posin a primera línia davant d'un assalt

que, a sota de cada uniforme, hi ha una persona.

Aquestes persones han de prendre una decisió en una fracció de segon. Van fer servir la força, sí; desmesuradament, potser. Proposo que els que estan als seus despatsxos es desplacin a la frontera i es posin a primera línia davant d'aquesta

multitud de persones que necessiten entrar al nostre país i que, quan tots iniciïn l'assalt a la frontera, actuïn amb els mitjans de que disposen les nostres forces de seguretat.

Europa, oh, Europa. També ens posen verds. Se suposa que hem de ser humanitaris i deixar entrar els immigrants. No importa que siguem un dels països amb més atur de la Unió Europea.

Ricard Viñas

Tècnic de transport sanitari. Sant Gregori

que no se'n fa càrrec ningú? ¿Per què els assistents socials permeten la seva situació? ¿Per què no la ingressen en un centre hospitalari? ¿Què està passant? ¿Que ja no som humans?

CIÈNCIA

Aguantant

Isabel Domingo
Barcelona

Llegeixo a EL PERIÓDICO l'entrevista al director general de Recerca, Josep Maria Martorell, titulada *Tot i les retallades, no ha baixat la productivitat*. S'ha de dir que els treballadors som professionals, sabem quina és la nostra feina i estem aguantant com podem, donant la cara per l'Administració, però els polítics ens demostren dia rere dia que ells no tenen aquesta capacitat i que la vocació de ser polític s'ha perdut.

LLEIDA

Polícia desubicat

Dolors Curcó
Barcelona

Diumenge passat vam anar a Lleida a veure la Fira de Turisme. Ens vam dirigir als Camps Elisis i, sense saber en quina adreça era exactament, ens vam dirigir a una policia local. Ens va contestar: «No en tinc ni idea, no sé on es fa». Vam optar per buscar-ho nosaltres mateixos per internet, i la nostra sorpresa va ser que l'entrada estava a 200 metres justos del policia. No vull dir com han de fer la seva feina els polícies locals, però és trist que no sabés que a 200 metres d'on era s'estava celebrant una fira de turisme.

CÀNCER INFANTIL

Petits lluitadors

Esther Martínez
Barcelona

Potser pensen «no passa res» o «això és un joc, i s'ha de guanyar», encara que també poden estar destrossats i pensar «quina merda m'ha tocat viure». Però el que és clar és que el somriure no els l'esborra res ni ningú, que ells mateixos s'animen, i a més, animen els del seu voltant. Perquè saben que sense somriure la lluita serà més llarga i que per combatre i poder guanyar la millor arma és no rendir-se, mirar cap endavant i somriure. Perquè contra el càncer infantil es pot, perquè tothom sap que el 14 de febrer és sant Valentí, però ¿el 15? No va ser un dia qualsevol, va ser el dia mundial de la lluita contra el càncer infantil. Per ells i per la seva contínua lluita, perquè no deixen de ser princeses, perquè no deixen de ser superherois.